

Repliklerin Uyuttuğu Nesil

– Mehmet Dal · 14 Mayıs 2009

Köyümüzde sadece amcamlarda televizyon vardı. O da siyah beyaz. İzlemeye gelenler iki odun getirdi kış geceleri. Renkli televizyon çıkınca sarı saçlı olduğunu öğrendiğimiz genç sunucuya, saçı genç yaşta ağarmış diye acıyan rahmetli nenem sobaya yakın yer minderinde siyah beyaz seyirlerimize ortak olurdu. Televizyon askerlerin geçit resmi ve İstiklal Marşı ile açılırdı. O sıralar amcam askerde olduğu için askerlerin bot sesi nenemin hoşuna giderdi. Mustafa'm da şimdi böyle yürüyordur derdi. Reklamlar bile izlenmeye değerdi yanımızda. Banker kastelliği ta o siyah beyaz dönemden hatırlarım. Cumartesi akşamları Türk filmi heyecanımız tüm hafta bizi avutur, sabırsızlıkla beklerdik film anını. Film içinde öyle replikler vardı ki; şimdi mizah dünyasını süslediğine bakmayın o dönem şartlarıyla düşünüldüğünde, o yaşlarda ne anlamıydı(!) bizim için..

"Anneciğim anneciğim, ben bu amca'yı çok sevdim. Ona baba diyebilir miyim?" repliği yitik bir neslin feryadını yansıtlması bakımından önemliydi.

"Bana annemi tekrar anlatır mısın babacığım? Senin annen bir melekti yavrum. Annen sen doğarken öldü yavrum." İfadesi anneliğin kutsandığı çocuk masumiyetinin yürek yangınıydı belki...

"Neden ağlıyorsun anneciğim? Hayır yavrum ağlamıyorum. Gözüme toz kaçtı." Çocuk psikolojisine verilen önem.....

"Seni sevmiyorum, seninle oyun oynadım, bunu anlamadın mı hala. (Aktör veya aktris amansız bir hastalığa genellikle ince hastalığa tutulduğu zaman sevgilisine söylediği ilk cümle.) " repliği incitmek istemeyen bir ruhun latifliğini.....

.....

Ve daha ne inciler dökülürdü siyah beyaz dünyamıza. Hele bazıları vardı ki bunlardan:

"Vücutuma sahip olabilirsin ama ruhuma asla.

Ben kör bir gencim, hayatimi keman çalarak kazanırım. Reca ederim duygularımla oynamayın.

Tanrım, bu resim... bu resim

Bana yıllar önce çılgıncasına sevdiğim bir kadını hatırlattınız

Hayır.. Hayır.. Tertemiz hislerimle oynadın benim

O kızla evlenirsen, seni mirasımdan mahrum, evlatlıktan men ederim.

Çocuğumun ameliyat parası için yaptım her şeyi

Nayır Necla, nolamaz.

Tanrım neden, neden ben! -Nallahım...sen sen ...bu ses nolamaz

Bu ses.. Bu ses.. Olamaz, git.. Git buradan.. giiiiiiiiittttt

Ben fakir bir gencim, sen ise zengin bir fabrikatörün kızıydın.

Biz ayrı dünyaların insanıyız.

İste bana yazmış olduğun aşk dolu mektuplar. Međer hepsi yalanmış. Al bunları

Aman tanrım, göremiyorum... Göremiyorum.. Kor oldum.

Görüyorum... Görüyorum..

Son nefesimde her şeyi itiraf etmek istiyorum. Katil benim.

Aman Allah'ım, ne kadar mesudum. "

İşte bu replikler bir nesli nasıl avuttu ve uyuttu. Daha sonra o film kahramanlarının yokluklar içerisinde ölüm haberleri ve serkeş halleri kendilerinin de nasıl unutulduğunun ve uyutulduğunun gerçeğiydi.